

На думку вчених Т. Лях та Т. Спіріної, волонтерська діяльність – це спосіб підтримки, піклування, надання допомоги членам громади (в тому числі внутрішньо переміщеним особам); взаємодії між людьми для спільного вироблення нових шляхів вирішення проблем, які виникають [4, с. 24].

Отже, за всю історію незалежної України, такого психологічного, емоційного та матеріального навантаження суспільство держави ще не зазнавало. Особливої підтримки потребують соціально незахищені верстви населення, однією з таких категорій є внутрішньо переміщені особи. Волонтерська діяльність, рушійною силою якої є молодь – це важливий інструмент в підтримці та наданні допомоги внутрішньо переміщеним особам.

Список використаних джерел:

1. *Внутрішньо переміщені особи (ВПО) - UNHCR Україна. UNHCR Україна.* URL: <https://www.unhcr.org/ua/idps-ua>.
2. *Волонтерські організації, які зараз працюють в Україні. finance.ua.* URL: <https://finance.ua/ua/saving/volonterskie-organizacii-v-ukraine>.
3. *Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб. Офіційний вебпортал парламенту України.* URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1706-18#Text>.
4. *Lyakh T., Spirina T. Rozwój inicjatyw wolontariackich jako narzędzia aktywizacji zasobów ludzkich społeczności lokalnych. Aktualne problemy społeczne Ukrainy i Polski. Aspekty partnerstwa instytucji państwowych i organizacji pozarządowych: monografia. Red. nauk.: H. Bejger, O. Lisovets, S. Borysiuk. Chełm: Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa w Chełmie; Chełmskie Towarzystwo Naukowe, 2021. S. 22–30.*

ПРОБЛЕМАТИКА ЦЕНЗУРИ В РАМКАХ ПОЛІТИКИ

Таранець Є.О., здобувач вищої освіти
Миколаївський національний аграрний університет

Для розкриття теми ми визначаємо поняття «цензура». Слово «цензура» походить від латинського слова «*ensor*», робота двох римлян, обов'язком яких був нагляд за суспільною поведінкою та мораллю, отже, «цензувати» те, як люди діяли. Цензура – це контроль за змістом і поширенням інформації з метою обмеження або недопущення її поширення. У широкому розумінні, цензура зазвичай притаманна владі, у більш вузькому – власнику підприємства чи організації [5]. Таким чином, звідси випливає нове поняття «політична цензура». Політична цензура існує тоді, коли уряд намагається приховати, підробити, спотворити або сфальсифікувати інформацію, яку отримують його громадяни, приховуючи або витісняючи політичні новини, які громадськість може отримати через інформаційні засоби. Зрозуміло, що за відсутності нейтральної та об'єктивної інформації люди не зможуть виступати проти уряду чи політичної партії. Цей термін також поширюється на систематичне придушення поглядів, які суперечать поглядам влади при владі. Крім того, уряд зазвичай володіє повноваженнями армії та таємної поліції та використовують їх можливості для забезпечення виконання журналістами волі влади, тобто

забезпечувати поширення історії, в яку правляча влада хоче, щоб люди вірили. Іноді це включає хабарництво, наклеп, ув'язнення і навіть вбивство [1].

Отже, перша хвиля масової і водночас специфічної офіційної цензури, як слушно зауважували учасники фахової дискусії «Політична цензура в Україні: наслідки запровадження та засоби протидії» (28 січня 2003 р.), прийшлася на період парламентських виборів 2002 р. [2].

Українські науковці, опозиційні політики, демократично налаштовані парламентарії, журналісти й просто помірковані люди чітко визначили особливості тогочасної української цензури у повній відповідності з міжнародним правом і, що дуже важливо, в контексті проголошеного європейського вибору. Вони заявляли й переконливо аргументували, що цензура в Україні була одним із найсуттєвіших бар'єрів на шляху оптимізації процесу входження в європейський інформаційний простір на засадах партнерства й рівності [4].

Фактично наявність цензури в Україні на тлі тверджень про причетність вищих представників державно-політичного істеблішменту до корупції та скандалів кримінального забарвлення призводила до того, що Україну в інформаційному просторі деяких європейських країн, США і Канади нерідко почали відносити до сумнівного кола держав-парій [2].

Цензура як соціокультурний феномен, на даний момент, має складну типологічну структуру. З інституціоналізаційно-правового підходу цензура буває *відкритою*, тобто пов'язана з уведенням у дію директив та нормативно-правових актів, що накладають офіційну заборону на публікацію або оприлюднення певної інформації, та *прихованою*, що застосовує методи залякування, неправового переслідування, щоб попередити небажане розголошення певних відомостей, виклад власних поглядів на актуальні суспільно-політичні теми. Як правило, відкритий тип цензури передбачає вертикаль спеціальних органів, що функціонують на основі розробленої нормативної бази. У випадку прихованої цензури мова йде про протиправний тиск на ЗМІ з боку певних фінансово-промислових кіл, кланів, органів державної влади без визначених цензурних функцій [3].

Значна частина журналістів і редакторів говорить про присутність жорсткої цензури, політичного тиску на фахівців тощо. С. Грабовський, зокрема, вважає, що чим далі триває розбудова держави та радикальніші реформи, тим складніше стало публікувати не відредаговані внутрішнім цензором тексти. «Доводилося шукати видання, якнайбільше налаштовані на демократію. Та це було дедалі складніше» [7].

Велася мова про те, що українські медіа стануть незалежними лише тоді, коли стануть прибутковими. Наразі, українські медіа є прибутковими, і ми не можемо це не визнавати, адже вони здатні заробляти гроші та, попри все, в країні наявний величезний рекламний ринок.

Але чи стали вони незалежними? Звісно ні, тому що їхні власники ставляться до них не як до бізнесу, який приносить їм гроші, а саме як до інструментарію, щоб впливати на процеси, щоб бути наближеним до влади, щоб лобіювати свій інший бізнес, так би мовити, більш прибутковий бізнес. І